

TORNAI JÓZSEF

Dicsértünk Istent, életet

Ó ti havas mezők, árokmenték,
akácok, és mi Némedibe mentünk
Tóth Irénnel!

Haraszi templomunk
romjai.

Szarkák és nyulak, varjak
követtek elcsodálkozva:
néha megálltunk bűvölten,
ijedten, átöleltük egymást.

A padsorokban egyik oldalon
csak asszonyok, másikon csak férfiak,
együtt énekeltünk, dicsértünk
Istent, életet,
kik megmaradtunk a háborúban.

Hazafelé kék volt a hó és Irén szeme,
madarak, vadnyulak már hó-párák.

Szívéink parázkör a láthatáron,
gurult, gurult valamilyen égibe.

A törvény

Száz méteren kezdtem. De
mindig tudtam: hosszútávfutó vagyok.
Nyolcvan év tudó-vesszőzése kellett,
hogy ne győzhessenek le az évszakok.

Itt futok. Káprázat, ne oltsd ki
fejemből az agysejtjeimet.
Hadd növesszem még ki belőlük
a magokat: az ősiemtől átvetteket.

Az isteni mag, az örületből a bizonyosság
amíg kivirágzik, mi gondom az idő?
Hiába tép szét a sötétség,
a törvény fogai közt is egyre nő!

Nemes Nagy Ágnes: Semmi-kert

Álom meglepetése,
álom fönsége, mérge:
Ágnessel tánc egy dombhullámos asztalon,
hirtelen, úgy fölragyog, szájon csókolom,
meztelen és hozzám dörzsöli derekát:
micsoda szerenád szólalt meg
bennem, szerenád.
Megsimogattam spirálköd-mellét,
szíriusz-farát,
ő meg a vesszőmön fényesedett tovább,
tovább, tovább, míg elrémülten
omlós világtestébe merültem,
és neveltünk, mindent megfogadtunk,
ó hogy összerohadhat a táj alattunk,
mi maradunk költők, szerelmesek.
Ágnes Iphimedeia volt, szépségétől Poseidon remegett,
nem ráncos, táskás szemű, torka-rekedt,
ahogyan végül megismertem,
és nemsokára nyiló kékkóró
a Semmi-kertben.

